

Förslag till rådets direktiv om rätt för tredjelandsmedborgare att resa inom gemenskapen

(95/C 306/03)

(Text av betydelse för EES)

KOM(95) 346 slutlig — 95/0199(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 24 augusti 1995)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 100 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande, och

med beaktande av följande:

Artikel 7a i fördraget föreskriver upprättandet av en inre marknad med ett område utan inre gränser där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs i enlighet med fördragets bestämmelser.

För att förverkliga detta mål måste medlemsstaterna ge tredjelandsmedborgare som uppehåller sig lagligt i en medlemsstat rätt att förflytta sig till en annan medlemsstats territorium för att uppehålla sig där under en kortare tid. Om denna rätt att resa inte medgavs skulle medlemsstaterna ställas inför en situation där personer som uppehåller sig i andra medlemsstater inte har rätt att komma in på deras territorium, vilket skulle utgöra ett skäl att behålla kontrollerna vid de inre gränserna.

Tillnärmningen av de nationella lagstiftningarna i denna fråga har en direkt verkan på den inre marknadens upprättande och funktion.

Utfärdandet av ett uppehållstillstånd i en medlemsstat till en tredjelandsmedborgare, som ger denne rätt att bosätta sig i den medlemsstaten, utgör tillräcklig garanti för att de övriga medlemsstaterna inte skall behöva ställa krav på att denna person får visum utfärdat i förväg av deras egna myndigheter för att ge denne rätt till inresa. I vilket fall som helst kan varje medlemsstat utvisa personen i fråga till den medlemsstat som utfärdat uppehållstillstånd

och som har skyldighet att åter ge denne tillträde, om denne uppehåller sig regelstridigt inom den förstnämnda medlemsstatens territorium, inte uppfyller villkoren för att få utöva reserättighet eller utgör ett hot mot den allmänna ordningen och säkerheten eller den statens internationella förbindelser.

Då en tredjelandsmedborgare, som inte är bosatt inom gemenskapen, har ett visum utfärdat av en medlemsstat som gör det möjligt för denne att korsa de yttre gränserna för alla medlemsstater, eftersom det är giltigt i hela gemenskapen och ömsesidigt erkänt av medlemsstaterna i det syftet, besitter varje medlemsstat tillräckliga garantier för att tillåta den personer reserättighet. Samma rätt måste i ännu högre grad gälla tredjelandsmedborgare som kan passera de yttre gränserna utan visumtvång. I vilket fall som helst har varje medlemsstat rätt att utvisa en tredjelandsmedborgare, om denne uppehåller sig regelstridigt inom medlemsstatens territorium, inte uppfyller villkoren för att få utöva reserättighet eller utgör ett hot mot den allmänna ordningen och säkerheten eller de internationella förbindelserna i den staten.

Personer som utövar sin reserättighet bör inte belasta socialhjälpen i den medlemsstat de besöker. Det är därför lämpligt att denna rättighet underställs kravet på innehav av tillräckliga resurser för att företa resan.

Detta direktiv ansluter sig till en samling av bestämmelser på gemenskaps- och nationell nivå som reglerar de rättsliga villkoren för tredjelandsmedborgare i medlemsstaterna. Det är således lämpligt att tydligt avgränsa räckvidden för detta direktiv.

HÄRMED FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Medlemsstaterna skall bevilja tredjelandsmedborgare som lagligt uppehåller sig i en medlemsstat reserättighet inom andra medlemsstaters territorium enligt de villkor som fastställs i detta direktiv.

2. Detta direktiv påverkar inte de rättigheter som
- gemenskapsrätten tillerkänner tredjelandsmedborgare som är medlemmar av unionsmedborgares familjer,
 - tillerkänns tredjelandsmedborgare och deras familjemedlemmar oavsett nationalitet som i kraft av överenskommelser mellan gemenskapen och dess medlemsstater och dessa länder åtnjuter samma rättigheter vad gäller inresa och vistelse i en medlemsstat som unionsmedborgarna.
3. Detta direktiv påverkar inte bestämmelser på gemenskaps- eller nationell nivå, om
- annan vistelse än kortvarig vistelse,
 - tillträde till arbetsmarknaden och till egen förvärvsverksamhet,
- tillämpliga på tredjelandsmedborgare.

Artikel 2

I detta direktiv avses med följande termer:

1. **reserättighet:** rättigheten att överträda gemenskapens inre gränser och att resa igenom eller göra ett kort uppehåll på en medlemsstats territorium utan skyldighet att erhålla visum från den eller de medlemsstater inom vilkas territorium denna rättighet utövas.
2. **uppehållstillstånd:** alla slags handlingar eller tillstånd, utfärdade av en medlemsstat, som ger tillstånd för en person att uppehålla sig inom den statens territorium och som upptas i den förteckning som avses i artikel 3.4.
3. **visum i den mening som avses i artikel 2.3:** det visum som är giltigt för gemenskapen i dess helhet och som är ömsesidigt erkänt för korsande av medlemsstaternas yttre gränser.
4. **tredjelandsmedborgare:** alla personer som inte är unionsmedborgare enligt artikel 8.1 i Fördraget om upprättandet av gemenskapen.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall bevilja reserättighet för tredjelandsmedborgare som innehar ett giltigt uppehållstillstånd utfärdat av en annan medlemsstat.

Dessa personer får resa under en oavbruten tidsperiod av högst tre månader på de övriga medlemsstaternas territorium, under förutsättning att de uppfyller följande villkor:

- De skall vara försedda med ett giltigt uppehållstillstånd och med ett giltigt resedokument.
- De skall inneha tillräckliga medel för uppehälle såväl för den planerade vistelsen eller genomresan som för återresan till den medlemsstat som utfärdat uppehållstillståndet eller resan till ett tredje land där de är garanterade inresetillstånd.

2. Medlemsstaterna skall tillåta återinresa, enligt villkor och bestämmelser i bilagan, för personer till vilka de utfärdat uppehållstillstånd och som uppehåller sig regelstridigt inom ett annat medlemslands territorium, även om giltighetstiden för detta uppehållstillstånd har löpt ut.

3. En tredjelandsmedborgare som innehar uppehållstillstånd utfärdat av en medlemsstat och som utövar sin reserättighet får utvisas om denne inte uppfyller villkoren enligt punkt 1 eller utgör ett hot mot allmän ordning och säkerhet eller de internationella förbindelserna i det medlemsland där reserättigheten utövas.

4. Medlemsstaterna skall till kommissionen och de andra medlemsstaterna överlämna en förteckning över vilka dokument de utfärdar som gäller som uppehållstillstånd vid tillämpning av denna artikel, liksom alla ändringar av denna förteckning.

Kommissionen skall offentliggöra dessa förteckningar liksom eventuella senare ändringar i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 4

1. Medlemsstaterna skall bevilja reserättighet för tredjelandsmedborgare som innehar visum enligt artikel 2.3.

Dessa personer får resa inom medlemsstaternas territorier under den vistelseperiod som beviljats genom deras visumhandlingar, under förutsättning att de är försedda med resedokument innehållande giltigt visum och uppfyller villkoren i artikel 3.1 andra stycket.

2. Medlemsstaterna skall bevilja reserättighet för tredjelandsmedborgare som är undantagna visumplikt av alla medlemsstater.

Dessa personer får resa inom medlemsstaternas territorier under en period av högst tre månader under en sexmånadersperiod räknat från dagen då de först inreste på

en av medlemsstaternas territorier, under förutsättning att de är försedda med giltigt resedokument och uppfyller villkoren i artikel 3.1 andra strecksatsen.

3. Punkt 2 skall också tillämpas för tredjelandsmedborgare som är underställda visumkrav av vissa av medlemsstaterna.

Deras reserättighet är dock begränsad till territorierna i de medlemsstater som har undantagit medborgarna från berörda tredje länder från visumtvånget, utom om de innehar visum enligt artikel 2.3.

I det senare fallet skall tiden för uppehåll inom territoriet för de medlemsstater som ställer krav på visum begränsas till den period som beviljats genom visumhandlingen.

4. Bestämmelserna i denna artikel utgör inget hinder för att en medlemsstat beviljar en tredjelandsmedborgare förlängd vistelse inom sitt territorium utöver en tidsperiod av tre månader.

5. En tredjelandsmedborgare som har tillstånd till ett kortare uppehåll i gemenskapen och som utövar sin reserättighet kan utvisas om denne inte uppfyller kraven enligt punkterna 1 eller 2, beroende på om denne är underställd visumtvång eller inte eller utgör ett hot mot allmän ordning och säkerhet eller de internationella förbindelserna i den medlemsstat där denne utövar sin reserättighet.

Artikel 5

Medlemsstaterna har rätt att kräva av personer som utövar sin reserättighet att de anmäler sin närvaro inom deras territorium.

Artikel 6

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 1996. De skall genast underätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 7

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 8

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA

Villkor och bestämmelser för att medlemsstaterna skall tillåta återinresa för tredjelandsmedborgare som innehar uppehållstillstånd utfärdat av dessa och som uppehåller sig regelstridigt inom en annan medlemsstats territorium (artikel 3.2 i direktivet)

1. Dessa bestämmelser om tillåtelse till återinresa är tillämpliga för tredjelandsmedborgare som innehar uppehållstillstånd enligt artikel 2.2 och som utövar sin reserättighet men uppehåller sig regelstridigt inom en annan medlemsstats territorium.

Dessa bestämmelser påverkar inte medlemsstaternas skyldighet att enligt Dublinkonventionen om asylrätt tillåta återinresa för asylsökande som uppehåller sig regelstridigt i en annan medlemsstat.

2. Då en person som åsyftas i punkt 1 har rest in i en medlemsstat från en annan medlemsstat för att göra ett kortare uppehåll eller genomresa i enlighet med artikel 3.1 och uppehåller sig där regelstridigt, måste denne snarast bege sig till den medlemsstat där han har uppehållstillstånd, om han inte har rätt att bege sig till ett annat land där han är garanterad inresa.

En tredjelandsmedborgare som önskar bege sig till ett annat land måste förete bevis på att han kan tillåtas inresa i detta land genom att uppvisa till exempel ett inresetillstånd eller ett giltigt visum, och att han har erforderliga medel, till exempel en biljett eller annat dokument som tillåter honom att resa,

kontanta medel eller tillgångar på ett bankkonto för att garantera resa och uppehälle i det land där han kan tas emot.

3. Om en tredjelandsmedborgare som uppehåller sig regelstridigt inom en medlemsstats territorium vägrar att lämna landet, har medlemsstaterna skyldighet att tillåta återinresa enligt följande principer:

Om personen i fråga innehar uppehållstillstånd i en annan medlemsstat, är den medlemsstat som utfärdat tillståndet skyldig att tillåta denne återinresa.

Dessutom skall medlemsstaterna tillåta återinresa för en tredjelandsmedborgare enligt artikel 3.2 inom en tidsperiod av högst två månader efter det att uppehållstillståndets giltighetstid upphört.

Skyldigheten att tillåta återinresa gäller endast om de myndigheter som fastställt personens olagliga vistelse i medlemsstaten inom en månad gjort framställning om återinresa.

4. Den berörda personen skall tillåtas återinresa efter det att behöriga myndigheter i den medlemsstat som fordrar detta har gjort en framställning som intygar att personen innehar uppehållstillstånd i den medlemsstat som anmodas tillåta återinresa.

En medlemsstat som mottar en framställning enligt punkt 3 måste besvara denna inom åtta dagar. I avsaknad av svar inom denna tidsperiod skall medlemsstaten anses godta återinresan, utom i det fall då den uttryckligen begärt förlängning av tidsperioden med en vecka.

Den medlemsstat till vilken en framställning om återinresa har ställts har skyldighet att inom en tidsperiod av högst en månad tillåta återinresa för den person för vilken återinresan har godtagits. Denna tidsperiod kan förlängas genom överenskommelse mellan de två berörda medlemsstaterna, om den medlemsstat som önskar få förlängningen inkommer med en uttrycklig och motiverad begäran om detta.

Medlemsstaterna skall lämna förteckningar till varandra över de myndigheter som är behöriga att handlägga framställningar om återinresa liksom över de gränsövergångar där återinresa kan äga rum.

5. De kostnader som återinresan medför skall betalas av personen i fråga. Om denne inte kan stå för utgifterna, skall kostnaderna för återinresan fram till den plats där den skall äga rum i princip bäras av den medlemsstat som begär återinresan.
-